

מעשה הזוועה ברמלה

כפי שהוא הושמע בבית הדין, מקום להרהורים על החי ימינו...

השר סתום בלב אכר

היה זה ב-11 יולי 1949, בשדות רמלה, אשר חלק מהם הושכר מטעם האפוסטרופוס על רכוש נפקד לאדם בשם דוד מורח, המגדל בשטח זה פירות וירקות. אריה ננויה, יליד בנימינה ותושב באר יעקב, היה פועל אצל מורח ובעבודה הכיר עולה חדש בשם אריה שטיינברג (בן 28) שאף הוא עבד במקום. אותו יום, הוא ה-11 יולי, נעלמו מביתם בסביבת רמלה שני נערים ערביים, בני 11, והם איסה ניקולה אל אהב ויוסף חדד עבדללה אל דינה, הורי אחד הילדים הידועי על העלם למשטרה ומסרו תאור שני הילדים. הם סיפרו, כי השנים יצאו לשדות כשהם רוכבים על חמורים. אחד הילדים היה יתום.

המשטרה החלה בחיפושים בסביבה ובין השאר גם בשטחים השייכים למד רחי, אך החיפושים לא נשאו פרי. כעבור כמה ימים שוב חזרו השיטרים לאדמות המופקעות.

„מורח, אולי אתה יודע משהו? שאל הקצין הממונה את האכר, אדמותיך נמצאות כאן, בהצטלבות הדרכים“.

אך מורח לא ידע מאומה והשוטרים עזבו בשניה את המקום מבלי להעלות דבר. ואז שמע מורח הערה אחת מפי ננויה, והיא אשר עוררה חשד בלבו. ננויה, כפי שסיפר האיש בבית הדין, אמר: „לעולם לא ימצאו אותם“. חשב מורח: „שמה מעורב הבחור בכל העסק?“ ובו ביום גילה את חששו למשטרה.

ממה מתו הנרצחים?

בעשרה ימים אחר כך נעצר ננויה בביתו בבאר יעקב. יחד עמו נעצר חברו בעבודה אריה שטיינברג, העולה החדש. בחקירה הראשונה (בפני הקצין החוקר לוי רחום), מסרו השנים הודאה, הם הבחינו בשני ערבים רוכבים על חמורים וצו עליהם לעמוד. הערבים השאירו את חמוריהם והחלו בורחים. ננויה ירה בהם מאקדה אך השנים המשיכו לברוח. לפתע צנחו ארצה ומי שהגיעו שני היהודים למקום מצאום בלי רוח חיים. רק אז, מסרו החשודים למשטרה, הבחינו כי היו אלה שני נערים. „ראינו מה שעשינו“ — מסתיימת ההודאה — „זרקנו אותם לתוך הבאר, והלכנו“.

בהדרכת שני העצורים יצאה המשטרה לאותה באר עזובה שעמקה 52 מטרים. בתוך הבאר נראו הגופות של שני הילדים. שני ערבים מסתננים, שנמצאו אותו יום עצורים במשטרת רמלה, ירדו לתוך הבאר והעלו את הגופות, שהיו במצב התפוררות. ד"ר הנגיה פיינשטיין, הרופא הממשלתי מרחובות, בדק ומצא

יילה פלחה את אויר בית המשפט. האשה שעל דוכן העדים, ערביה ככת שלשים, התייפחה בכפי והסתירה בידיה את פניה: „אל תראו לי את זה“ צרחה משנטל הקטיגור לידו אקדח פרבלום -- אחד המוצגים במשפט. השופטים שמאי חורי השלחן הארוך בראש האולם (ד"ר בר זכאי, ד"ר קיסטר ומר גנוסר) שלחו מבטיהם באשה האומללה ולא הפריעו בעדה. „צדק אני מבקשת מכם“ — הת' חננה האשה הערביה מסביבת רמלה — „כי נלקח ממני ילדי ולא יהיה לי עוד“.

התיאורים מקפויאים את הרם

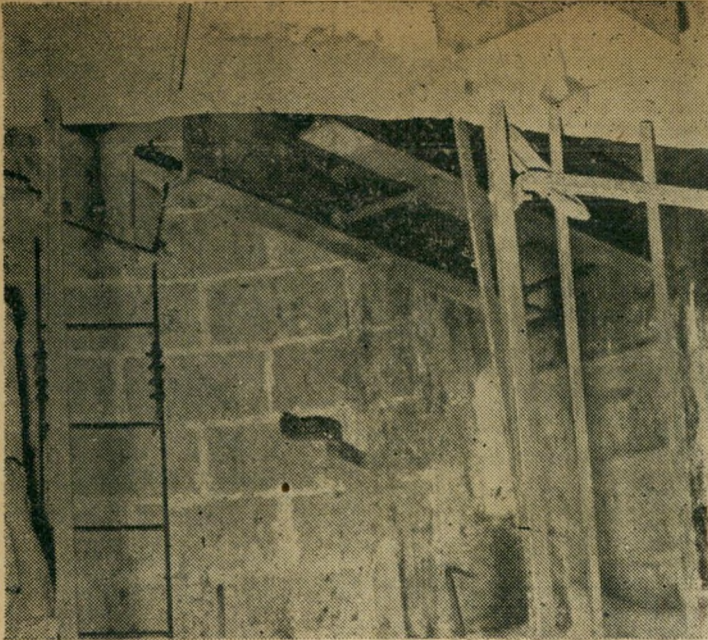
על ספסל הנאשמים, בתוך התא, ישבו שני גברים, אריה ננויה ואריה שטיינברג, אלא שרק אחד מהם נאשם ברצח. השני שהפך עד המלך, ישב בתא למען הנוהג, כי מאז היה לעד המלך, נפסקו, כחוק, הדיונים נגדו. ומשיקום ממקומו אריה ננויה, בן 18, עת יקריא אב בית הדין את גור הדין נגדו בשבוע

הסניגור עו"ד קריצ'מן המותר לרצוח מסתננים?

הבא, יהיה זה הרגע שעל כף המאזנים: ננויה עומד בצל התליה, כנאשם ברצח שני ילדים.

עשרה ימים נמשכו הדיונים בבית הדין המחוזי בתל אביב. כשהקטיגוריה, המיוצגת ע"י מר קולן גלקמן, סגן פרקליט המדינה בעל הקומה הגבוהה, פנים אצילים, מבטא דרום-אפריקאי, מביא עשרה עדים, ולעומתה להגנה — אין אף עד אחד. התיאורים, שנשמעו במהלך הדיונים בעשרה ימים אלה בדבר הרצח של שני הנערים, הקפויא את הדם בעורקי הנוכחים באולם. מסקנות בית הדין יודעו ברבים משינתן פסק הדין ואו אפשר יהיה לקבוע את מדת האחריות של הנאשם בפרשה עצובה זו. בינתיים משאיר לנו סיפור המעשה,

הבאר בכרם מורחני הנערים נזרקו חיים...

מה סיפר שטיינברג?

מה סיפר שטיינברג למשטרה?

„הלכנו לחפש אחר פדר שנעלם שתי קומות ועל ידו נתקלנו בשני נערים ערבים הרוכבים על חמורים. אינו שומע ערבית ולא אדע על מה דיבר אתם ננויה... הוא לקחם הצדה ולפתע תפס אחד מהם והשליכו לתוך הבאר. אחר כך תפס בגופו של הנער השני והשליך גם אותו לתוך הבאר... נבהלתו וברחתי מן המקום. אחר כך שאלתי את ננויה „מה עשית?“ ועל כך הוא השיב לי „זה לא עסקך“. הוא ירד או אל הבאר...“

לא ברור לשם מה ירד ננויה אל הבאר, אך בבית המשפט סיפר שטיינברג כי הוא ראה את חברו משליך ילד (המשך בעמוד 18)

בשתייהן סימני כדורים, אך לא ידע לקי בוע בודאות מתי נורו הילדים: בטרם שהושלכו לבאר או אחרייכן.

„שני הדברים אפשריים“, אמר בבית המשפט בתשובה לשאלות.

בגלל מצב ההתפוררות של הגופות אי אפשר היה לקבוע אם אמנם נורו הנערים מן המארב. התשובות לשאלות אלה היו חשובות למדי לבית המשפט, אך ד"ר פיינשטיין לא יכול לשנות את פני הדברים: הדיאגנוזה נראתה לא בלתי-אפשרית.

כעבור כמה ימים, לאחר הוצאת הגופות מהבאר, הודיע הנאשם שטיינברג לקצין באותו שם, שהוא „רוצה לגלות את כל האמת“. וכאן חל מפנה חשוב בפרשת המשפט הזה, כשהודאתו השניה של שטיינברג הופכת אותו לעד המלך ומשאירה בתא — נאשם אחד בלבד.

צילומים: קופמן ורזים

השוטר יוסף הורוכיץ מחפש את הפצוין בין החורבות הלכתי לקופת חולים. שמעתי את הרעש, רצתי חזרה, הגעתי כעבור עשר דקות. אמי ואשתי ניצלו בנס“.

מוכרת-הירקות גב' אלכזר מחבקת ילדיה שניצלו.

מוכרת ירקות ליד הבית... פתאום רעש גדול, אבק והבית איננו... ברוך השם שהי ילדים שיחקו בחוץ...“

